FORLAGET PINGO

KONG MØRKEFROSTS FORBANDELSE

og jagten på den forsvundne julemand

En julekalender i 14 afsnit

KONG MØRKEFROSTS FORBANDELSE

og jagten på den forsvundne julemand

KAPITEL 1

Kender du Alf?
Han er en lille frisk fyr, der elsker eventyr.
Når man er en eventyralf, er der næsten altid fart på.
Derfor har han nu pakket sin kuffert og er rejst afsted på en velfortjent ferie.
Alf nyder sin ferie. Han ligger i en liggestol på en øde ø med en kokosnød i hånden og læser i sin bog. Solen skinner og varmer hans sarte alfehud. Alf føler sig helt afslappet, da der pludselig går en sky for solen. Skyen er mørk, og i det samme mærker Alf noget koldt, der lander på hans bare hud. "Hvad er det, der sker?" mumler Alf for sig selv og skubber sine solbriller op over de små, spidse ører. Alf får store øjne. Hvide, kolde snefnug lander i hans håndflader, hvor de smelter og bliver til en lille pøl af vand. Men hvordan kan det lade sig gøre, når han befinder sig midt i et tropisk paradis? Palmerne svajer stadig roligt fra side til side, og delfinerne leger i havet. Alf beslutter sig for at gå rundt på den lille ø for at lede efter noget, der kan forklare det hele. Alf går længe og leder efter spor. Imens bliver det koldere og koldere på tropeøen. Sneen ligger nu som et tyndt hvidt lag oven på sandet, og Alf må hive sin lille hue helt ned over ørerne for ikke at fryse alt for meget. Blæsten tager til, og de små fnug forvandler sig til en voldsom snestorm. Alf må søge ly.
Så får han øje på en grotte i det fjerne. Grotten ligger ud til havet, så de brusende bølger slår omkring klippestenene som et vildt uhyre. Den store indgang er fuldkommen oversvømmet, men Alf finder hurtigt et lavt og smalt hulrum lidt længere oppe.
Det er heldigvis lige akkurat stort nok til, at en lille alf som ham kan smutte indenfor.
Han fryser nu så meget, at hele kroppen ryster. Han sætter sig dybere ind i grotten og hviler ryggen mod den store klippe. Han tager sine arme rundt om sig og gemmer sine forfrosne hænder i ærmerne på sin trøje. Han er sikker på, at de små fødder er helt blå af kulde nede i de drivvåde alfesko.

Han føler sig pludselig trist til mode. Det var jo slet ikke sådan, hans ferie skulle have været. I stedet for at være på stranden og drikke af kokosnødder hver dag sidder han nu alene og kold i en grotte. Han råber efter nogen, men det eneste svar, han får, er ekkoet fra sin egen stemme. Alf skal lige til at give op, da han får øje på noget.
Nede i en lille pyt havvand ligger der noget. Det er en flaske, og inde i flasken kan Alf se et stykke papir. Det må være en flaskepost!

FORLAGET PINGO

Han hopper fra sten til sten for at komme derned.
Stenene er dog både våde og glatte, så han er lige ved at glide flere gange.
Da han endelig kommer ned, flår han korkproppen af flasken, selvom hans fingre er så forfrosne, at det gør helt ondt. Inde i flaskeposten ligger der ganske rigtigt et sammenrullet stykke papir. Alf stirrer på papiret foran ham. Det er et brev. Bogstaverne er skrevet med rødt blæk og med en elegant håndskrift. I brevet står der:

Kære Alf.
Jeg er kommet i en slem knibe.
Jeg er blevet kidnappet af vintermonsteret Kong Mørkefrost, som truer med at skabe en endeløs vinter i hele verden. Måske har du allerede opdaget sneen.
Som du ved, elsker jeg sne og kulde, men hvis den bliver ødelæggende og skræmmende, er det ikke noget for hverken mig eller mine nisser.
Du undrer dig sikkert over, hvorfor jeg beder netop dig om hjælp.
Der er noget, en alf kan, som mine nisser ikke kan. Mere tør jeg ikke skrive nu.
Bare skynd dig, så julen kan blive reddet, før det er for sent.
Kærlig hilsen
Julemanden

Brevet er fra julemanden og sendt direkte til Alf.
Gad vide, hvordan julemanden kan vide, hvor Alf er? Alf skubber det til side, for der er noget endnu vigtigere på færde. Julemanden er blevet kidnappet, og hvis ikke Kong Mørkefrost skal lykkes med at skabe evig vinter, er det op til Alf at redde det hele.
Men hvor skal han starte? Han har aldrig mødt julemanden eller hans nisser. Han kender heller ikke Kong Mørkefrost eller ved noget om den mystiske sne. Han tænker, indtil hans hjerne næsten slår knuder. Ved et tilfælde vender han brevet om og ser, at der er tegnet et lillebitte kort nede i brevets ene hjørne. Alf har hørt om det sted, julemanden har markeret på kortet med et lille rødt kryds. Det er et sted midt på Grønlands is. Det må være der, julemanden har sit værksted og derfor også det sted, Alf må starte sin søgen efter julemanden. Men hvordan skal han komme hele vejen fra denne tropeø og til Grønland langt mod nord?
Alf stirrer et øjeblik ud på det store hav gennem en sprække i grotten.
Et nyt eventyr kalder, og Alf beslutter sig i samme øjeblik for, hvordan det kan lade sig gøre at transportere sig selv hele vejen til Grønland.
Han skal bruge en god ven og rigeligt med varmt tøj!

FORLAGET PINGO

KAPITEL 2

Alf lægger brevet fra julemanden ned i sin brune skuldertaske og beslutter sig for at gå i gang med det samme. Julemanden skal befries, og julen skal reddes. Der er ingen tid at spilde, og Alf ved lige, hvem han skal spørge om hjælp.

I sin taske finder han en lille fløjte frem. Han puster i den, så der lyder en høj, hvinende lyd. Først hører Alf ikke andet end snestormen, der raser udenfor, men pludselig opfanger hans spidse ører en lyd. Der går ikke længe, før et par skarpe skrig fylder luften, og en fugl flyver ind i hulen. Først kan Alf ikke genkende fuglen, fordi den er helt dækket af sne, men da den ryster sig, falder al sneen af, og de smukke fjer bliver synlige. Falken Snebær kigger direkte på Alf med sine gennemborende øjne.

"Alf, hvad er det for et vejr, du lokker mig ud i?!" Snebær vender blikket ud mod sneen, der nu ligger i meterhøje bunker under dem.

"Jeg lå lige og sov, og da du vækkede mig med fløjten, vågnede jeg op til en snestorm. Sig mig, vi er da stadig på tropeøen, ikke?"

Alf nikker bedrøvet og begynder straks at fortælle om det hele. De første snefnug, brevet fra julemanden, kortet med det røde kryds og til sidst hans plan. "Så jeg håber, at du vil hjælpe mig med at komme til Grønland, så jeg kan redde julemanden fra den stygge Kong Mørkefrost," siger Alf og klapper sin ven på hovedet.

"Det kan du tro," siger Snebær. "Vi kan vel lige så godt tage til Grønland, når vejret er så ganske forfærdeligt."

Alf kan ikke lade være med at le. Det er det, han elsker mest ved Snebær. Hun kan finde en løsning, selv når alt ser sort ud. Alf finder et rødt stykke snor i tasken og binder det forsigtigt rundt om Snebær, så han har noget at holde fast i.

Nu er Alf næsten klar til afgang. Men kun næsten, for der er nemlig liiiiige et lille problem. Selvom Alf er en eventyrlysten lille fyr, så er han faktisk ikke så glad for højder.

"Snebær, hvordan gør du det?" spørger Alf.

"Gør hvad?" spørger Snebær og basker med vingerne for at gøre sig klar til den lange tur. "Hvordan kan du flyve så højt, helt uden at være bange?" spørger Alf stille. Han sætter sig i skrædderstilling på det kolde underlag i grotten. Han ved slet ikke, hvad han skal gøre. Snebær lægger sin vinge omkring ham. "Du skal bare lade være med at kigge ned," svarer hun og fokuserer sit blik.

"Du skal lægge mærke til vinden i dit ansigt, og hvordan det kilder i maven."

Alf synes, Snebærs ord lyder rigtige, men det passer bare ikke med det, han føler indeni. Han har ondt i maven, han fryser over hele kroppen og er bange for at falde ned.

"Jeg tør altså ikke," siger Alf. "Jeg vil gerne på et andet eventyr." Men Snebær ryster bare på hovedet. "Det kan du altså ikke. Julemanden regner med dig, så nu skal vi afsted."

FORLAGET PINGO

Inden Alf når så meget som at stritte imod, har Snebær allerede løftet ham op, så han sidder mellem hendes vinger.

Snebær bruger grottens stengulv som en affyringsrampe, og Alf når kun lige at gribe fat i snoren, før de er i luften. “Arrrrrrrgh,” skriger Alf i vilden sky og må hive godt ned i sin hue, så den ikke flyver af i den stærke vind.

Snebær flyver højere og højere op i luften, og Alf holder så godt fast i den røde snor, at han får helt ondt i hænderne af at klemme så hårdt.

Snebær surfer på vinden som et hvidt lyn på himlen, mens sneen stadig falder fra de mørkegrå skyer over dem. Alf kan næsten ikke se noget, fordi det sner så meget.

I et øjeblik kigger han ned, selvom Snebær udtrykkeligt har sagt, at han ikke må gøre det. Men Alf kan hverken se land eller vand. Han kan kun se grå og hvide farver. Det er uhyggeligt, når farverne bare sådan forsvinder. En verden uden farver er som en verden uden musik, latter, fantasi... OG JUL.

Alf mærker, hvordan han får kuldegysninger over hele kroppen. Det lyder faktisk meget mere uhyggeligt end højderne. Pludselig går det op for Alf, at det også føles lidt spændende at være så højt oppe, selvom han er bange for højder.

Det kilder lidt i maven, og Alf føler sig mere klar end nogensinde.

For hvert sekund, der går, kommer han tættere på julemandens værksted og dermed også tættere på at kunne besejre Kong Mørkefrost, så de kan få julen og farverne tilbage.

”Juhuuuu,” råber Alf ud i luften, selvom han får store snefnug i munden, og kulden river i hans kinder.

I lang tid rider Alf og Snebær på vinden, lige indtil falken pludselig begynder at dykke nedad.

”Hvad sker der?” råber Alf og gemmer sig i Snebærs tykke fjer.

”Jeg mister kontrollen. Vinden er alt for stærk så langt mod nord,” skriger Snebær og roterer direkte mod jorden.

Midt i snestormen får Alf pludselig øje på et landskab fyldt med bjerge og is. Det må være Grønland. De har rent faktisk klaret det.

”Jeg prøver at rette op nu. Hold godt fast!” Snebær laver nogle vilde bevægelser, fordi hun basker så voldsomt med vingerne, men lige da hun laver et ekstra kraftigt bask, hænger nogle af hendes fjer fast i remmen på Alfs taske. Tasken åbner sig, og julemandens brev med kortet bagpå flyver ud. Alf bukker sig ned for at få fat i det, men der er intet, han kan stille op. Snebær forsøger at gribe ud efter det med næbet, men det er for sent.

Kortet blæser væk og forsvinder ud af syne.

Heldigvis får Snebær rettet op, så de ikke styrter ned.

”Øh, Alf?” skriger Snebær og drejer hovedet, så hendes skarpe falkeøjne møder hans.

”Målet er vist forude, men hvor skal vi lande?” Alf har ingen idé.

Uden kortet kan han ikke længere finde vej. Hvad skal de dog gøre?

De flyver lavt uden at se andet end uendelige mængder sne, men i det samme får Alf øje på noget i det fjerne.

”Lad os prøve at tage derhen,” siger Alf og peger hen mod en lille træhytte.

”Der må være nogen hjemme, siden der kommer røg op af skorstenen,” siger Snebær og svæver langsomt ned mod den. Alf mærker med det samme en frygt blusse op i ham. Der er så tåget og gråt over det hele, så hvad hvis det er Kong Mørkefrost, der bor inde i hytten? Hvad skulle en lille fyr som ham dog kunne stille op mod et ondt vintermonster?

KAPITEL 3

”Du klarede virkelig det med højderne flot,” siger Snebær, da de svæver det sidste stykke ned mod hytten. Alf mærker stoltheden brede sig som varme i brystet midt i den bistre kulde.

”Synes du virkelig?” spørger Alf og børster lidt sne af fuglens vinger.
”Alf, du kvalte mig næsten, fordi du holdt så godt fast,
men du klarede det på trods af, at du var bange.”
Selvom Alf har klaret flyveturen, er han nu glad for at være tættere på jorden igen. ”Du reddede vores liv,” siger Alf.
Snebær når lige at nikke selvtilfredst, inden hun lander på det lille ryddede stykke foran hytten, men ingen af dem gør noget. Alf ved ikke, om han skal banke på eller lade være, men til sidst tager han vanten af og banker tre gange på døren. Alf holder sig tæt på Snebær, hvis nu de bliver nødt til at flygte i en fart. Først sker der ikke noget, men pludselig hører Alf en puslen inde fra hytten. De træder tilbage, men da døren bliver åbnet, står der en lille pige foran dem. Alf kan næsten ikke tro sine egne øjne. De spidse ører. Det lange sorte hår, der stritter ud under en hue, og de små spidse sko. Det kan kun betyde én ting. Pigen foran dem må være en alf, præcis som ham selv. Alfepigen smiler så stort, at Alf bliver helt rød i hovedet. ”Velkommen til Alfely,” siger pigen og vinker dem indenfor. ”Jeg hedder Flora. Hvad bringer jer helt hertil i sådan et frygteligt uvejr?” Alf skal lige til at svare, men Flora er så ivrig, at hun afbryder hans tanker.
”Ej, inden I svarer, bliver jeg nødt til at lave varm kakao til os. Drikker din fugl også kakao?” spørger Flora, men endnu engang når Alf ikke at svare.
”Jeg kan altså godt tale for mig selv!” mumler Snebær en smule irriteret. ”Og ja, jeg kan godt lide kakao. Især hvis der er masser af flødeskum på toppen.” De griner alle tre. Alf og Snebær sætter sig til rette i de bløde lænestole foran pejsen, mens Flora serverer en dampende kop varm kakao. Alf fortæller hele historien om sin ferie, sneen, flaskeposten fra julemanden og deres vilde
flyvetur. Undervejs kan Alf slet ikke få øjnene fra den smukke Flora. ”Men du er jo en alf,” svarer Flora, da han er færdig med at fortælle. ”Hvorfor har julemanden ikke bedt en af sine nisser om hjælp?” Alf trækker på skuldrene. ”Han skrev, at der er noget, en alf kan, som hans nisser ikke kan. Men han turde ikke skrive mere.”
Flora gisper så højlydt, at hun næsten hopper tilbage i stolen i ren forskrækkelse.
”Jeg kan ikke tro, at julemanden rent faktisk er i fare. Vi må da redde ham.”
Men for tredje gang når Alf ikke at svare, da der lyder en knirkende lyd fra værelset med den lukkede dør.
”Hvem taler du dog med, lille Flora?” lyder en rusten stemme. Straks forsvinder smilet fra Floras læber. I det samme lyder der slæbende skridt.

En bleg alf med et dødt udtryk i øjnene træder ud i den varme stue. Den lange hvide natkjole og det tjavsede sorte hår får hende næsten til at ligne et spøgelse.
”Åh, du har gæster,” siger alfen med et lille skummelt smil.
”Jeg kan ikke lide den alf,” hvisker Snebær, så kun Alf kan høre det.
”Ja, tante Melisande,” svarer Flora høfligt. ”De vil redde julen.” Nu ser tante Melisande alt andet end glad ud. ”JULEN SKAL ALDELES IKKE REDDES. Her i hytten hylder vi Kong Mørkefrost og hans evige, mørke vinter. Det troede jeg, at du havde forstået!”
Melisande fører en tot af sit fedtede hår om bag sit lange behårede øre. Alf får kuldegysninger over hele kroppen, idet vintermonsteret bliver nævnt.
”Nu har du gjort din tante MEGET vred,” mumler Melisande skummelt. I et øjeblik er der helt stille i hytten. Ingen bevæger sig, og ingen siger noget.
Pludselig tager Flora Alfs hånd. ”FLYGT, Alf… Flygt og red julen!”
skriger Flora i vilden sky. Men det er for sent. Et lille metalbur falder ned fra loftet og burer Alf og Snebær inde. Tante Melisande griner en frygtelig og ondskabsfuld latter, der får hele Alfs krop til at ryste af skræk.
”Godt gået, Flora,” siger Melisande og niver hende i kinden. ”Vi har fanget den dumme alf, som tror, at han kan redde julen. Og så får vi endda falk til middag,” fortsætter hun og slikker sig sultent om munden. Hun giver Flora et vådt kys på kinden med sine fyldige læber og stryger hende over håret med sine lange negle. ”Nå, nu vil jeg fortsætte min middagslur,” siger Melisande, mens hun sætter en gryde med vand over ilden. Gulvet knirker, idet den grumme alf tramper hen over gulvet.
Alf kan se, hvordan en lang hale med en pelstot for enden stikker ud under natkjolen.
Alf synes slet ikke, at Melisande ligner en rigtig alf. Tanten tager nu en kæde om halsen, hvorfra en skinnende nøgle hænger og dingler, inden hun forsvinder ind på det kolde værelse igen.
Åh nej, de er blevet lokket i en fælde, tænker Alf. Han kigger på Flora, mens han hiver og flår i tremmerne.
”Luk os ud! Vil du ikke nok hjælpe os?” spørger Alf med en bedende stemme. Først kigger Flora bare på dem, men så nikker hun, selvom hun ser vældig trist ud. ”Min tante er halv alf og halv trold. Jeg er så frygtelig ked af det,” hvisker hun og giver Alf et lille kys på kinden gennem tremmerne.
”Der må da være en måde at slippe ud af det her bur uden at vække hende den forpulede trold,” mumler Snebær, som på ingen måde har lyst til at ende i maven på en ond troldkvinde. Alf kigger rundt i den lille hytte for at lede efter en mulig udvej, men han ved ikke, hvad halvdelen af tingene er.
”Flora, hvad skal vi gøre?” spørger Alf, som begynder at føle sig så skrækslagen, at sveden pibler fra hans pande. Flora kigger sig nervøst omkring, og hendes blik falder på en stor reol fuld af flasker, som indeholder væsker i alle regnbuens farver.
FARVER, tænker Alf for sig selv. Det må være et tegn.
”Jeg har måske en løsning,” hvisker Flora og tager en lille flaske ud.
”Vi skal have Melisande til at drikke det her,” siger hun.
Alf kigger på flasken, der er fuld af en rød væske. Det ligner næsten rød saft.
”Hvordan gør vi det?” spørger Snebær, som aldrig selv ville drikke af flasken. ”Jeg har en idé, men det bliver måske farligt.” Alf stirrer på den røde trylledrik. Hvis Floras plan skal lykkes, må de bare håbe, at Melisande er tørstig og ikke gennemskuer deres plan.

KONG MØRKEFROSTS FORBANDELSE

og jagten på den forsvundne julemand

KAPITEL 4

Alf og Snebær sidder tæt sammen i det lille metalbur, som tante Melisande har taget dem til fange i. De to venner begynder efterhånden at føle sig en lille smule maste og utilpasse.

”Hvornår står hun op?” spørger Alf, fordi Snebær ligner en, der er ved at plukke fjerene af sig selv. ”Shhh,” tysser Flora og holder pegefingeren op foran munden. ”Hvis vi vækker hende, bliver hun bare vred igen.”

Der går dog ikke længe, før døren går op. Melisande har skiftet den hvide natkjole ud med en laset, brun kjole fuld af huller. Alf kan slet ikke få øjnene fra den lange troldehale og den pjuskede pels, der dækker hendes krop. De spidse ører afslører dog, at hun også har noget alfeblod i sig. ”Der har vi jo minsandten alfen og vores kommende middagsmad,” siger Melisande og gnider hænderne sammen. Snebær rækker tunge ad hende, så snart hun vender ryggen mod gryden.

”Flora, gider du for resten ikke smide alfen ud? Vi har ikke mere at bruge ham til, og sneen er alligevel så høj, at han aldrig vil nå frem til sit mål uden sin flyvende ven,” mumler Melisande. Hun vinker hen mod døren i et ivrigt forsøg på at få Flora til at skynde sig. Alf og Flora kigger nervøst på hinanden. Det var jo slet ikke sådan her, det skulle gå.

”Øh, tante. Er du slet ikke tørstig?” spørger Flora, men Melisande ryster bare på hovedet. ”Nu ikke flere af dine åndsvage trylledrikke,” siger hun, mens hun putter salt og peber i gryden. Åh, nej. Hun har gennemskuet dem. ”Men det er jeg,” indskyder Snebær pludselig. Alf forstår slet ikke, hvad hun har gang i. Men falke er jo kloge dyr, så da Flora nikker til Snebær med et lille smil, holder han sin mund. ”Så giv dog den fugl noget at drikke,” siger Melisande utålmodigt. ”Jeg nægter at spise tør falkesteg til aftensmad.” Snebær ser meget nervøs ud, men Flora smiler stadig.

”Javel, tante,” svarer Flora, og uden at Melisande opdager det, bytter hun rundt på flaskerne. Flora skifter nu flasken med den røde væske ud med en lidt mindre flaske fyldt med en klar glimmervæske. ”Drik det her,” siger hun til Snebær og rækker det ind gennem tremmerne. Flora blinker til Alf og Snebær, da falken hiver proppen af med sin ene klo. Uden at tænke over, hvad der mon kommer til at ske, drikker fuglen hele flaskens indhold. Alt er bedre end at ende som troldeføde. Alf venter spændt på, at der skal ske noget vildt, men der sker ikke noget som helst. Tiden går, og pludselig begynder tante Melisandes mave at knurre højlydt. ”Nå, nu er det vist på tide at få fuglen i gryden,” siger hun, hvilket får Snebær til at stivne af skræk. Alf har lyst til at råbe op, men han vil ikke gøre Melisande vred, så han håber bare, at Floras plan virker, som den skal. Og lige idet tante Melisande sætter nøglen i låsen, drejer den rundt og løfter Snebær ud af buret, sker der noget!

FORLAGET PINGO

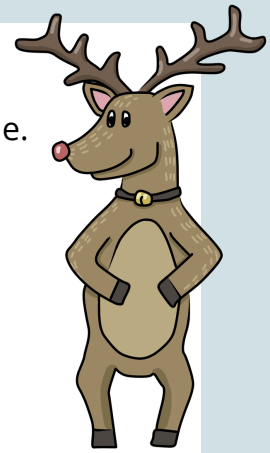

POOF! Snebærs vinger og klør forvandler sig til lange ben med klove for enden. Hendes fjer bliver til brun pels, og det gule næb bliver erstattet med en blød snude. Fra toppen af hendes hoved vokser der nu et stort gevir frem.
Alf kigger op på det store dyr. Snebær er blevet til et vaskeægte rensdyr!
Flora er genial.
Tante Melisande bliver helt rød i hovedet af raseri, da hun opdager, at hun er blevet narret. Flora tager hurtigt sin taske over skulderen og begynder at kravle op ad Snebærs lange ben.
Alf følger hurtigt efter, og kort tid efter holder de fast i hver deres side af geviret.
"Flora, hvad er det, du gør?" råber Melisande. "Skal du også i gryden?" Men i det samme skubber Snebær så hårdt til troldkvinden med sine rensdyrbagben, at det er hende, der falder lige pladask ned i gryden med et højt skrig. Rensdyret er meget større end tante Melisande, så de tre venner kan nemt flygte ud af hytten og ud i snestormen. Snebær løber så hurtigt, hun overhovedet kan, så Melisande ikke har mulighed for at få fat på dem.

Sneen dækker hurtigt rensdyrsporene, som derfor kun når at være synlige et øjeblik.
"Hvilken vej skal vi?" spørger Snebær, mens hun løber med så høj fart, at det næsten er umuligt at se noget som helst. "Julemandens værksted er mod nord," svarer Flora og må holde sin hånd op for øjnene, så hun kan pege Snebær i den rigtige retning. Alf er meget imponeret over, at de kan finde vej i det her vejr. "Jeg er sulten," påpeger Alf, da de er kommet så langt væk fra hytten, at Snebær endelig kan sætte farten ned.
Han er sulten efter den lange rejse og efter at have siddet indespærret i Melisandes bur.
"Så drik denne her trylledrik," siger Flora og hiver en ny flaske op fra sin taske. "Den bliver til risengrød med kanel og en smørklat, når du drikker den."
Alf tager imod glasflasken og kigger på indholdet. I bunden ligger en hvid væske, oven på den en brun og øverst et tyndt lag gult. Alf tager først en lille tår, så en til. Trylledrikken smager rent faktisk af risengrød.
"Hvor lækkert," mumler Alf og hælder resten i Snebærs mund.
"Mmm, yderst delikat," siger Snebær og slikker sig veltilfreds om munden.
De går et stykke, mens det langsomt begynder at blive mørkt omkring dem. "Har jeg sagt, at det føles ret sejt at have fire ben i stedet for vinger?" siger Snebær og sparker for sjov ud med bagbenene. "Vil trylledrikken egentlig vare for evigt?" spørger Alf pludselig. Han er bange for aldrig at få sin ven at se som falk igen. Flora begynder bare at le. "Nej, fjollehoved. Snebær vil blive en falk igen, så snart hun drikker modtrylledrikken."
Flora leder tydeligvis efter flasken, men da hun kigger tilbage på Alf, ser hun helt bleg ud. "Jeg glemte vist at pakke den trylledrik, der kan forvandle Snebær tilbage. Vi må tilbage med det samme!" Alf nikker, selvom han egentlig ikke har lyst til at skulle tilbage til den onde tante Melisande, men Snebær ryster på hovedet.
"Ikke tale om! Julen skal reddes, og jeg skal på ingen måde tilbage til den trold." Alf og Flora kigger på hinanden. "Men Snebær," udbryder Alf. "Så bliver du jo aldrig en falk igen."
I stedet for at vende om og løbe tilbage mod hytten løber rensdyret bare længere mod nord. Snebær er ikke til at stoppe. Hun fortsætter ud i mørket, og Alf håber bare, at de vil nå frem til julemandens værksted i tide til at kunne snakke med nisserne om det hele.
Kong Mørkefrost er stadig derude et sted med julemanden. Deres eventyr er først lige begyndt.

KONG MØRKEFROSTS FORBANDELSE

og jagten på den forsvundne julemand

KAPITEL 5

Mørket har lagt sig over det snefyldte landskab. Alf og Flora kan ingenting se, men fordi Snebær nu er et rensdyr, ser hun perfekt i mørket med sine dybblå øjne. De tre venner leder stadig efter julemandens værksted, hvor de håber på at finde alle nisserne. "Burde vi ikke være der snart?" spørger Snebær lettere forpustet. Alf håber også snart, at de er fremme, for han fryser noget så frygteligt med al den kulde. "Vi burde være der nu," indrømmer Flora, mens hun kigger sig fortvivlet omkring efter noget lys eller en nisse. Men alt, hun kan se, er mørke og atter mørke. "Vi må hellere slå lejr for natten," foreslår Alf og retter på sin hue. "God idé!" siger Flora. "Lad os bygge en iglo." Alf synes, det lyder som en mægtig god plan. Han har aldrig prøvet at bygge en iglo og da slet ikke sovet i én. "Betyder det, at vi er faret vild?" spørger Snebær og afbryder dermed hans tanker. Snebær stopper brat op midt i vildmarken, og Flora rutsjer ned på hendes mule. "Øh," mumler Flora. "Øh, måske kan jeg bedre se, hvor vi er i morgen tidlig." Rensdyret kigger direkte på Flora, så hun bliver helt skeløjet. "Så vi er altså faret vild," konstaterer Snebær og lægger sig ned i sneen med et bump. Flora nikker og ser samtidig vældig trist ud. "Undskyld, Snebær," siger hun og klapper hende på kinden. "Vi skal nok finde værkstedet, det er jeg sikker på," svarer Snebær og stikker sin tunge op, så hun kan slikke Flora direkte i ansigtet. Alf og Flora går straks i gang med at bygge en iglo af store, tunge isblokke. Nogle af dem er så svære at løfte, at Alf glider flere gange.

Da Alf endelig kravler ind i igloen, føler han sig allerede i lidt bedre humør. Flora kommer kravlende lige efter ham, mens Snebær må blive udenfor. Alf har lidt ondt af sin ven, men han ved, at rensdyr har en tyk pels, som nok skal holde hende varm hele natten. I det samme stiller Flora en flaske midt på igloens gulv. Væsken i flasken lyser i mørket i gule og orange farver, hvilket får det til at virke som rigtig ild. Alf stikker for sjov hænderne frem, men mærker til sin overraskelse, at flasken frigiver varme. "Det er min bålttrylledrik. Er den ikke smart?" spørger Flora stolt. Alf kan ikke lade være med at nikke. Han kunne også godt tænke sig at have et bål på flaske. Næste morgen bevæger Alf sig udenfor, så snart han vågner. Men vejret har slet ikke ændret sig. Snebær ligger fuldkommen begravet i sneen. Det er først, da hun ryster sig, at hun igen bliver synlig. "Lad os bare prøve at gå videre," siger Snebær, efter at de alle tre lige har delt endnu en af Floras risengrødstrylledrikke. Alf og Flora sætter sig til rette på Snebærs gevir, og snart er de langt væk fra igloen. De kigger desperat efter noget eller nogen, men alt virker fuldkommen øde og forladt, lige indtil et skrig bryder tomheden. "Hjæææææælp." Så bliver der stille et øjeblik. "Hjæææææælp," lyder det igen, og Snebær traver i retning af lyden. Men idet de nærmer sig, overser Snebær et stort hul i isen, så de falder lige ned i det iskolde vand.

FORLAGET PINGO

”I skal hjælpe mig, ikke selv falde i vandet!” lyder en vrissen stemme.
Alf plasker med både arme og ben for at holde sig oppe.
Pludselig mærker han et par hænder på sit hoved, som presser ham ned under vandet, så han ikke kan trække vejret.
Alf når næsten at gå i panik, før hænderne forsvinder fra hans hoved, så han igen kan komme op til overfladen.
Snebær er så stor og tung, at hun næsten ikke kan holde sig oppe længere.
”HOLD FAST I MIG, ALLE SAMMEN,” råber Flora, og Alf gør, som hun siger. I det samme tager hun en ny flaske op af sin jakkelomme og hælder indholdet ned i det mørke vand, som straks begynder at glitre. Alf mærker, hvordan vandet langsomt bliver varmere, da han bliver suget nedad mod bunden. Men denne gang er han ikke ved at drukne, for da Alf kigger sig omkring, kan han se, at vandet forsvinder. Han aner ikke, hvor det forsvinder hen, før de lige pludselig sidder på bunden uden en eneste dråbe vand tilbage.
Han kigger efter den fremmede person. Først ser han på Flora, der sidder og smiler til ham, så på Snebær, der ser meget lettet ud. Da han ser hen på den sidste skikkelse, kan han med det samme se, at det er en fremmed. Der er en gammel, lav mand med briller og gråt fuldskæg. Han holder godt fast i sin røde hue. ”Åh, hvad sker der dog?” mumler den gamle og rejser sig op.
”Ja, du prøvede jo at drukne mig,” siger Alf, mens han tømmer sine sko for vand.
”Det var altså ikke med vilje,” siger den gamle og begynder at vride sit våde tøj.
”Jeg farede vild, og så faldt jeg gennem isen,” siger han og fægter vildt med armene. ”Åh, men tusind tak for hjælpen, små børn. Hvordan skal jeg takke jer?”
Alf kan næsten ikke lade være med at grine. ”Vi er skam ikke børn, vi er alfer. Jeg hedder Alf, det her er Flora, og det her er min bedste ven Snebær,” siger han og peger på rensdyret. ”Du kan hjælpe os, hvis du ved, hvor julemandens værksted ligger.”
Den gamle mand klør sig i skægget og ser en lille smule muggen ud. ”Har jeg ikke lige sagt, at jeg er faret vild?” spørger han og ligner en, der stadig er bange for at drukne. ”Jo, det har du godt nok,” siger Alf, som ikke helt forstår sammenhængen.
”HEY, gamle,” udbryder Snebær pludseligt, ”betyder det så, at du er en nisse?”
Alf kan ikke tro sine egne ører. Kan den lave, gamle mand virkelig være en vaskeægte nisse?
”Ja, ved Gud er jeg en nisse. Kan I ikke se det?” spørger han. Alf bliver så glad, at han løber hen for at give nissen et kram. Nu kan de endelig redde julen.
”Vi har altså virkelig brug for din hjælp. Så måske vi kan hjælpe hinanden?” spørger Alf.
Nissen tænker sig tydeligvis godt om, før han nikker.
”Udmærket”, siger Alf, “men hvordan finder vi mon hen til værkstedet?”
Han kigger op fra hullet og ser, hvordan en trappe snor sig langs kanten.
”Flora, har du ikke en trylledrik, der kan hjælpe os hen til julemandens værksted?” spørger han og peger på Floras taske. Flora lyser straks op som stjernen på toppen af et juletræ. ”Jeg har jo min vejvisningstrylledrik. Hvordan kunne jeg dog glemme det?” Hun hiver straks de sidste tre trylledrikke frem fra tasken og kigger grundigt på dem. De finder dog hurtigt ud af, at de har et lille bitte problem. For da de faldt gennem isen og ned i vandet, røg alle mærkaterne af flaskerne.
Hvordan skal de nogensinde finde ud af, hvilken en trylledrik der er den rigtige?

FORLAGET PINGO

KAPITEL 6

Det er helt umuligt at se, hvilken en trylledrik der er den rigtige.
”En af dem vil vise os vej, en anden vil gøre den, der drikker af flasken, usynlig, og den sidste er en forvandlingstrylledrik,” siger Flora og lægger dem på jorden foran dem.
”Vi må hellere skynde os,” siger Alf, da sneen allerede er ved at begrave de tre trylledrikke i nogle store dynger.
”Jeg har en idé,” siger Snebær og samler en af trylledrikkene op med mulen. ”Vi skiftes til at drikke én, indtil vi har valgt den rigtige.”
Flora er bestemt ikke glad for at skulle spilde sine dyrebare trylledrikke på den måde, men de har ikke andet valg. De SKAL finde frem til julemandens værksted.
”Godt, jeg begynder,” siger Flora og hiver proppen af den første flaske. Hun tømmer hele indholdet i en slurk. Først sker der slet ingenting,
men da det første snefnug rammer toppen af hendes hoved, forsvinder hun ud af syne.
Først kigger Alf efter hende, men så kommer han i tanke om noget.
”Flora, jeg tror, det der er usynlighedstrylledrikken,” griner han og griber ud i luften med hænderne. ”Jeg er lige her,” siger hun sødt og tager hans hånd.
Hvis det ikke var, fordi der er så koldt udenfor, var Alf nok blevet helt rød i hovedet.
”Min tur!” siger Snebær utålmodigt og hiver låget af sin flaske. Hun læner sin nakke tilbage for at få væsken ud. ”Nu skal I bare se mig finde vej til julemandens værksted. Følg mig,” siger hun og begynder at trampe op ad trappen. I et øjeblik virker det faktisk, som om Snebær har fuldkommen styr på det, men så sker der noget underligt. Hendes gevir forsvinder og bliver til små strittende ører. De fire lange ben og klove bliver til tynde ben med poter for enden. Hendes lille hale bliver forvandlet til en lang, hvidpjusket hale.
I det samme går det op for Alf, hvad der sker.
Åh nej, det må være forvandlingstrylledrikken. Det betyder, at når han har drukket den sidste trylledrik, har de ikke flere tilbage.
”Hvilket dyr er jeg nu blevet til?” spørger Snebær, som ellers var blevet godt tilfreds med at være et rensdyr.
”Du er blevet en polarræv,” konstaterer den usynlige Flora. ”Det bliver helt sikkert nyttigt.” Snebær kan ikke helt se det seje i at være en polarræv endnu, men i det mindste er halen dejlig varm.
”Hvad er det, der sker?” udbryder nissen forbavset, idet Snebær har indtaget en ny dyreskikkelse.
”Alfer er magiske væsner, præcis ligesom nisser,” siger Flora og lægger en hånd på nissens skulder, så han får et stort chok.
Han springer tilbage og kigger rundt i alle retninger.
”Hvem var det?” spørger han med en bævrende stemme.

FORLAGET PINGO

”Det er da bare mig,” siger Flora, hvis fødder igen er blevet synlige. Alf og Snebær hyler af grin, da to små alfefødder stepdanser hen over jorden.
Nissen klør sig i nakken og smiler ikke det mindste. “Er I overhovedet sikre på, at den sidste trylledrik er den, I siger, det er?” spørger nissen. ”Jeg begynder efterhånden at føle mig holdt for nar.”
Alf er snart godt træt af at høre på den sure nisse, for det var slet ikke sådan, han havde forestillet sig, at nisser ville være. Så uden at tænke mere over tingene drikker han den sidste af de tre trylledrikke. I det samme begynder hans fødder at flytte sig, uden at han behøver at gøre noget som helst.
”DET VIRKER,” udbryder Flora og klapper i sine forfrosne små hænder.
”Alf, sig, hvor du gerne vil hen.” Alf er så forundret over det, der sker, at han næsten glemmer at gøre, som Flora siger. ”Nåh ja, øh. Jeg vil gerne til julemandens værksted,” siger han så højt og tydeligt som muligt.
Igen flytter hans fødder sig, som på kommando. Et skridt, to skridt, tre skridt.
Hele tiden fremad. Det er, som om Alf ved præcis, hvor de skal hen, og han kan slet ikke forstå, hvordan de kunne være faret vild. På den måde bevæger de fire rejsende sig hen over isen om kap med tiden og sneen. Flora bliver mere og mere synlig, mens Snebær lærer at styre sin nye krop, så hun kan grave dem fri, når sneen bliver alt for dyb.
Da Alf og vennerne endelig kan fornemme et vindue med lys i, stopper nissen brat op. Alf skal virkelig bruge alle sine kræfter på ikke at lade sine fødder fortsætte.
”Hvad er det egentlig helt præcist, I skal bruge min hjælp til?” spørger nissen og lægger armene mistænkeligt over kors.
Alf kigger hen på Flora, som allerede ser uforstående ud.
”Ved du ikke det? Julen er i STOR fare,” siger hun med en høj skinger stemme. Nissen ser meget forarget ud. ”Julen er på ingen måde i fare! Ellers havde julemanden givet os nisser besked. I LYVER!” siger nissen og løber nu direkte mod hytten.
Alf og de andre skynder sig at følge efter nissen. Alfs fødder stopper først, da de står foran et stort træhus midt ude i ingenting.
”Tak for hjælpen, men jeg kan desværre ikke gøre mere for jer,” siger nissen og åbner døren ind til værkstedet, hvor høje stemmer blander sig med hinanden.
Alf skal lige til at sige noget, da nissen fortsætter. ”Og hvis I tror, at nogle tåbelige trylledrikke ville kunne redde julen, så tager I godt og grundigt fejl. FARVEL.”
Nissen smækker så hårdt med døren, at et varmt vindpust rammer dem lige i ansigtet.
”Han tror ikke på os. Hvad skal vi gøre?” spørger Alf og kigger på sine to venner. Flora går straks op ad den lille trappe og banker på døren. Først forsigtigt, men da ingen åbner, banker hun bare hårdere. Hun hiver i dørhåndtaget, men det nytter ikke noget. Døren er låst, og nisserne vil ikke åbne. Alf sætter sig opgivende ned på trappen. Han havde slet ikke forestillet sig, at det var sådan, det ville være at møde en nisse.
”Vi bliver nødt til at finde en anden vej ind i værkstedet. Nisserne er de eneste, der kan hjælpe os,” siger Flora på trods af, at selv hun er ved at miste modet. De to alfer får tydeligvis den samme idé og kigger hen på Snebær, som allerede ser mistroisk ud.
”Jeg gør det ikke. Niks. Nej. Basta!” siger hun og vender ryggen til.

”Men vi har jo brugt alle vores trylledrikke. Snebær, du er den eneste, der kan grave et stort nok hul til, at vi alle tre kan komme igennem,” siger Alf opmuntrende.
Snebær ser stadigvæk ikke tilfreds ud ved tanken, men så kommer hun i tanke om Kong Mørkefrost og nikker så. ”Fint… Fint, jeg gør det.
Men I skal være klar til at følge efter mig, så snart jeg er færdig, okay!?”
De to alfer nikker.
Selvom de er nervøse for, hvad der møder dem inde i julemandens værksted, glæder de sig også til at komme indenfor i varmen.
De lister om bag ved værkstedet, og Snebær begynder at grave en dyb tunnel.
Sne blander sig med jord, og snart har polarræven fået gravet en dyb tunnel under værkstedet.
”Lad os rykke ind,” siger Alf og hanker op i sin taske.
”Jeg håber altså ikke, at
alle nisser er lige så sure som ham, vi reddede,” siger Flora, som nu er helt synlig igen.
”Måske vi bare skulle have ladet ham blive i vandet,” siger Snebær og griner i korte hysteriske bjæf.
”Ej, Snebær, det må man altså ikke sige,” siger Alf, men kan ikke lade være med at smile.
For den nisse var jo virkelig ikke særlig sød.

KAPITEL 7

Da Snebær, Flora og Alf træder indenfor i værkstedet, forventer de at høre en masse larm og stemmer, præcis som de havde hørt det udefra, da den sure, gamle nisse havde åbnet døren.

Men da de står indenfor, er der fuldkommen mørkt og stille. Næsten så stille, at man ville kunne høre, hvis et snefnug landede på gulvet.

”Hvor er alle nisserne henne?” hvisker Flora. ”Hvor er vi?” spørger Alf, som ingenting kan se i mørket. Han famler rundt med hænderne for at se, hvad han kan finde.

Pludselig glider hans fingre hen over en lyskontakt. Han trykker på den, så en lille lampe tændes.

Det er stadig svært at se ret meget, men det bløde lys hjælper en lille smule.

”Det her må være den gamle del af værkstedet,” siger Flora.

Alf er sikker på, at hun har ret, for det ligner, at der ikke har været nogen herinde i rigtig mange år. En rusten julegavemaskine står midt i rummet.

De lister forsigtigt forbi. Foruden maskinen er der ikke andet at se end store mængder støv og spindelvæv og en sovende ugle.

”Se alt det gamle legetøj,” siger Flora pludselig og peger på en kæmpestor papkasse, der er fyldt til randen med alle de bedste legesager.

Snebær og Alf trækker i kassen for bedre at kunne se ned i den, men til deres store overraskelse er der noget, der bevæger sig bag kassen. I det svage lys kan Alf se en lillebitte person med en rød hue på hovedet.

”Hej med dig, lille ven,” siger Alf og sætter sig ved den lille fyr. ”Hvem er du så?” spørger Alf så forsigtigt, han kan, for ikke at gøre den lille fyr bange.

”Jeg er nissen Tjavse. Hvem er du?” spørger den lille fyr stille.

”Jeg hedder Alf, og jeg har mine to bedste venner med mig. Men hvorfor sidder du dog her helt alene?”

Tjavse kigger op på Alf med sine store runde øjne. ”Jeg er så bange,” siger Tjavse og læner sig ind mod Alf. ”Altså for snestormen.” Den lille nisse peger på et lille vindue, hvor et gammelt, hullet gardin dækker for udsynet. ”Så jeg gemmer mig hernede, hvor jeg ikke kan se eller høre noget. Alle de andre nisser siger, at det er noget pjat.”

Det lyder næsten, som om Tjavse er lige ved at græde. Alf holder allerede mere af denne lille nisse. Han virker slet ikke så sur som den gamle nisse.

”Hvorfor er I her i julemandens værksted?” spørger Tjavse.

”Vi skal redde julen fra Kong Mørkefrost,” svarer Flora og tager Tjavses lille hånd. ”Kong Mørkefrost er ham, der har startet den her snestorm. Så hvis vi får sat en stopper for hans værk, så forsvinder snestormen forhåbentligt også.”

FORLAGET PINGO

Et stort smil breder sig over Tjavses læber. ”Er det virkelig sandt?
Jeg vidste, der var noget galt. JEG VIDSTE DET. JEG VIDSTE DET. JEG VIDSTE DET,” gentager han igen og igen.
”Men hvem er ham Kong Mørkefrost egentlig?” spørger han til sidst lidt nervøst.
Alf ved slet ikke, hvad han skal svare, for han aner det faktisk ikke.
”Vi ved det ikke endnu. Det er faktisk derfor, vi er kommet,” siger Snebær.
Tjavse kigger på den talende polarræv med åben mund. ”Men dine nissevenner virker ikke særlig hjælpsomme,” fortsætter hun.
Tjavse ryster på hovedet. ”Det er ikke, fordi de ikke vil hjælpe. De er bare ikke så glade for fremmede,” svarer han stille. ”Men måske kan jeg hjælpe jer?” siger Tjavse begejstret.
Alf er sikker på, at han har fået en ny god ven i nissen Tjavse. ”Vi håber, at I kan give os nogle informationer om julemanden,” siger Alf, men det får Tjavse til at rykke sig en smule væk. ”Hvad … hvad er der sket med julemanden?” spørger han.
”Kong Mørkefrost har taget ham til fange. Julemanden skrev, at der er noget, en alf kan, som hans nisser ikke kan. Derfor bad han mig om hjælp. Men jeg aner intet om julen, om nisser eller julemanden. Så jeg ved slet ikke, hvordan jeg skal redde ham, og… og det er derfor, jeg er kommet til jer. Men en af dine nissevenner siger, at jeg lyver, men det gør jeg altså slet ikke,” siger Alf så hurtigt, at han i et øjeblik føler sig helt forpustet. Han håber inderligt, at Tjavse kan hjælpe dem på vej. Nissen retter på sin hue, så to små spidse ører kommer til syne et øjeblik. De ligner Alfs på en prik. ”Jeg tror på jer,” mumler den lille nisse. ”Snestormen er jo et bevis på, at Kong Mørkefrost findes.” Han rømmer sig og fortsætter: ”Jeg, øh. Jeg fandt faktisk et mystisk brev på bordet forleden,” siger han og leder desperat efter noget i sin store grønne anoraklomme midt på maven. ”Men jeg kunne slet ikke forstå, hvad der stod. Så jeg lagde det bare i lommen.”
Tjavse hiver et krøllet stykke papir frem. Det ligner præcis dét brev, Alf havde fundet i flaskeposten.
”Se selv,” siger Tjavse og sætter sig på knæ ved siden af Alf. Snebær lunter over ved siden af Tjavse og lægger sin varme hale omkring den lille nisse.
Tjavse sukker dybt og krammer halen som en blød bamse. Imens åbner Alf brevet.

Kære Tjavse.
Jeg har brug for din hjælp.
Jeg skriver i degår, fordi de andre sniser ikke må opdage os.
Når Alf kommer frem, er det din pligt som min tagne at hjælpe ham.
Kong Mørkefrost bruger sine node kræfter til at trække lujen ud af mig.
SKYND DIG!
Det næste spor kan findes i den gamle vandølmel.
Jeg regner med dig.
mulaJenden

Da Alf endelig er færdig med at læse, må han give nissen Tjavse ret.
Brevet giver absolut ikke den mindste smule mening. En masse volapykord, skrevet med grønne bogstaver. Han er dog ikke i tvivl om, at det må betyde noget vigtigt. Flora hiver brevet ud af hænderne på Alf for at læse det.
Alf lægger mærke til, hvordan Snebær snorksover ved siden af ham, mens Tjavse ligger begravet i polarrævens lune pels. Han strækker selv sine arme op over hovedet og kan ikke lade være med at gabe. Han lægger sig til rette på gulvet ved siden af Snebær og Tjavse. Han vil lukke øjnene, bare lige et kort øjeblik.
Her kan de nemlig gemme sig fra snestormen, Kong Mørkefrost og de andre nisser.

”Jeg tror, jeg har løst det,” siger Flora. Hun stirrer på brevet med store øjne. ”Hvis jeg har ret, er julemanden i meget større fare, end vi troede.” Men ingen af de andre svarer, for de er allerede langt væk i søvnen. Flora læner sig op ad Alf. Det er nemlig vigtigt med en lur, inden man skal løse mysterier og drage ud på store eventyr.

FORLAGET PINGO

KAPITEL 8

Da alle fire igen er vågnet fra deres tiltrængte lur, folder Flora brevet ud igen.
"Se her," siger hun og peger på alle de grønne ord. "Hvis man bytter rundt på nogle af bogstaverne og danner nye ord, så giver det hele mening!"
Alf forstår ikke rigtigt, hvad Flora fabler om.
"Jeg tror stadig ikke helt, jeg forstår," siger Tjavse og kigger igen på brevet, som om det hele var skrevet på et fremmed sprog.
"Jo, se her," siger hun stolt og hiver fluks en rød og en grøn farveblyant op af sin taske. Hun vender brevet om og begynder at skrive på den blanke side.
Så skriver hun, mens hun pusler de hemmelige ord på plads.

Kære Tjavse.
Jeg har brug for din hjælp.
Jeg skriver i gåder, fordi de andre nisser ikke må opdage os. Når Alf kommer frem, er det din pligt som min agent at hjælpe ham. Kong Mørkefrost bruger sine onde kræfter til at trække julen ud af mig. SKYND DIG!
Det næste spor kan findes i den gamle vandmølle. Jeg regner med dig.
Julemanden

"Woooow," udbryder Alf, Tjavse og Snebær i kor, da de ser alle de nye ord komme til syne.
"Flora, du er jo genial," siger Alf og slår armene omkring hende. Men Flora har ikke tid til at kramme. I stedet kigger hun bare alvorligt på Tjavse. "Er det rigtigt, at du er julemandens agent? Og ligger der en gammel vandmølle i nærheden?"
Nissen kigger først ned i jorden, men møder så Floras meget intense blik. "Jaaah, det kan man vel godt kalde mig," mumler Tjavse. "Altså, julemanden mener, at jeg er en god agent, men jeg synes ikke selv, at jeg er modig nok." Han gnider sine hænder mod hinanden.
"Du valgte da at stole på os," siger Alf. "Det er da ret modigt."
Tjavse trækker på skuldrene. "Måske," siger han bare. "Men jeg kan ikke forstå det med vandmøllen. Den er frosset fast på denne tid af året, så der er jo slet ikke nogen derude."
Flora rækker sin hånd i vejret. "Jeg tror, det er lige akkurat derfor," siger hun, og lige dér går det op for alle, hvad der skal ske.
Der går dog ikke mange sekunder, før de hører nogen komme ned ad trappen. "HALLO, er der nogen?" lyder et brummende ekko i det gamle forladte værksted. Alf og de andre gemmer sig bag den store kasse, så de forhåbentligt ikke bliver opdaget.

FORLAGET PINGO

”Tjavse, sidder du nu hernede igen?” lyder stemmen igen.
Den lille nisse holder sig for munden. Lyden fra de klikkende træsko mod det kolde trægulv bliver lavere.
Så snart der bliver fri bane, prikker nissen Alf på skulderen.
”Vi må skynde os, inden vi bliver opdaget,” hvisker Tjavse og kravler ud fra deres sikre gemmested. ”Vi bliver nødt til at tage den hemmelige tunnel, da sneen er alt for høj udenfor.”
De andre følger hurtigt efter, da nissen bevæger sig lydløst hen over gulvet. I farten lægger Alf mærke til, at han og Tjavse er præcist lige høje.

Tjavse fører an, og Alf kan bare håbe, at nissen rent faktisk ønsker at hjælpe dem. Først løber de op ad en gammel stentrappe, så kravler de under et stort bord, hvor der sidder en masse nisser og spiser risengrød, til deres maver næsten revner.
Alf havde aldrig troet, at han skulle se så mange nisser i sit liv.
De er lige ved at blive opdaget, da de lister rundt om et hjørne inde i det nye værksted, hvor mindst lige så mange nisser står ved julegavemaskinen. Der hænger lister overalt med børns navne, men da Alf stopper op for at læse nogle af navnene, går en nisse direkte ind i ham. ”Se nu at komme i sving. Vi har travlt,” siger nissen uden overhovedet at kigge op. Alf skynder sig hurtigt videre efter de andre.

Da de når frem til køkkenet, stopper de alle sammen op. ”Vi skal ned derovre,” siger Tjavse og peger på en lem i gulvet. ”Men pas på katten og rotterne,” siger han, “de elsker en afveksling fra al den grød. Hold jer tæt til mig.”
Alf ser den tykke kat glo direkte på ham.
”Jeg tager gerne kampen op,” siger Snebær og knurrer af katten, som i det samme lunter væk. ”Ha, nemt!” siger hun og vifter sin store hale fra side til side. Men i det samme springer hun op i luften. ”Av… Av, av, av.”
Alf kigger nervøst op og ser, at en fed rotte med lang hale har bidt sig fast i enden på Snebærs hale. ”Lad mig være, dit dumme kræ,” siger hun og banker sin hale så hårdt ned i gulvet, at rotten får et ordentligt gok i nødden.

”Åh, nej! Min grød er brændt på,” lyder en stemme i det fjerne.
Alf får øje på en kvindelig nisse med en lang rød hue og en træske i hånden.
”Gutter, kom så og hjælp. Der er kanel, der skal strøs, og smørklatter, der skal laves,” råber hun efter en håndfuld dovne nisser, der springer op af forskrækkelse og hastigt fordeler sig på deres køkkenposter.
I det samme signalerer Tjavse, at Alf og vennerne skal snige sig hen til lemmen, der nu står på klem. ”Løb, løb, løb,” hvisker han. ”Mamma Rie kommer, og hun hader, når der er fremmede i hendes køkken!”
Én efter én smutter de ned under gulvet, og trin for trin løber de længere ned under jorden.
”HVEM DER?” hører Alf Mamma Rie råbe, lige da Tjavse lader lemmen smække i.

Alf spærrer øjnene op. Hullet i køkkengulvet har ført dem til en underjordisk gang, der er lyst op af små elektriske lys. De følger de små lys, indtil de ikke kan komme længere. Her er en ny lem, som Tjavse med besvær får åbnet.
Den hemmelige gang har ledt dem hen til et lille møllehus. Møllehuset er lunere end den hemmelige gang, og lyset virker helt skarpt, sammenlignet med det halvmørke, de kom fra under jorden. Udenfor står den gamle vandmølle stille og er dækket af sne og meterlange istapper.
”Hvor mon det næste spor er gemt?” spørger Flora og kigger rundt.
”Jeg aner det ikke, lad os lede,” siger Alf, og de går straks i gang.
I det samme bliver den lille trædør til møllehuset revet op, så sneen står ind og lægger sig i bunker midt på gulvet.
De hopper alle sammen i skjul bag en træbænk. Alf kigger forsigtigt frem. Der er intet at se eller høre. Intet andet end piben fra den isnende vind.
”Jeg tror, Kong Mørkefrost prøver at advare os,” siger Alf og får med hjælp fra Snebær lukket døren igen.
”Det tror jeg, du har helt ret i,” siger Flora, som holder om Tjavse, fordi snestormen har gjort ham bange.

”Jeg tror, jeg ved, hvor sporet er,” siger Tjavse nervøst.
”Vi skal udenfor!”

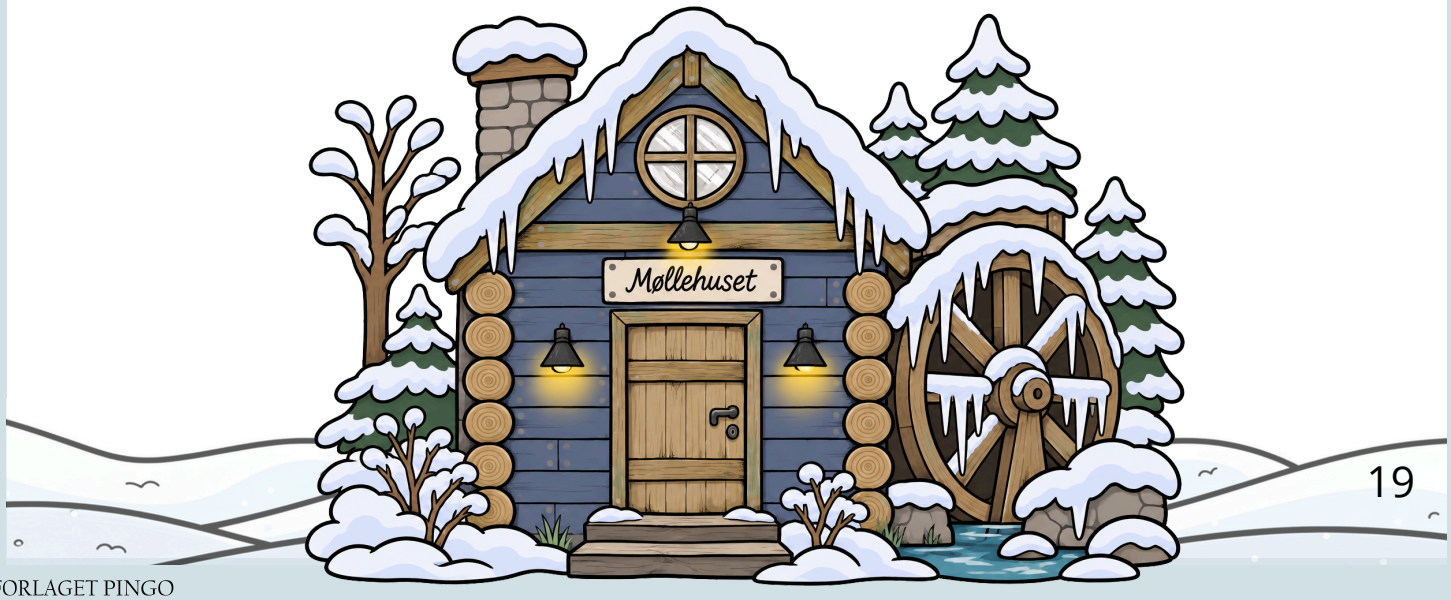

FORLAGET PINGO

KAPITEL 9

Udenfor. Alf ved, at det er lige præcist det, Tjavse frygter allermest.
”Du må gerne vente herinde, vi skal nok kigge efter,” siger han og kravler op i vindueskarmen, hvor man kan kravle direkte ud til møllen.
”NEJ,” siger Tjavse med en klar stemme. ”Nej, jeg går med jer! Hvis julemanden har lagt et spor til mig derude, bør jeg i det mindste være med.” Han kravler op til Alf og forsøger desperat at få vinduet op.
”Er du sikker?” spørger Flora, men nissen nikker bare endnu engang. ”Jeg skal nok holde vagt ved døren,” siger Snebær og sætter sig op på et træbord, hvor hun kan se ud på det snefyldte landskab. Ved at bruge alle deres kræfter får de langt om længe vinduet op, men da de kravler ud på møllens runde hjul, kan de se, at de har et langt større problem end snestormen.
Møllehjulet er formet sådan, at en masse plader stikker ud og danner små skovle, som normalt kan bruges til at samle vandet op. Det gør det svært at klatre på møllen, især når den er isglat, og istapperne truer med at falde ned i hovederne på dem. Pludselig får Alf øje på noget, der flagrer fra toppen af møllen. Kan det være det næste spor fra julemanden?
”Hvordan griber vi lige det her an?” spørger Alf. Tjavse kigger på ham. ”Jeg tror, jeg ved, hvad julemanden er ude på,” siger han til Alf og peger ned på den tilfrosne mølledam. ”Der hænger også noget dernede.”
Alf kigger ned, og der hænger ganske rigtigt noget. De må have fat i sporene med det samme.
Først finder de et reb inde i møllehuset, som de binder fast til en spand. Derfra bliver Alf firet ned, mens Tjavse og Flora holder fast i rebet med alle deres kræfter. Alf strækker armen så langt han kan, og får fat i et stykke papir. Han vinker med papiret op til Flora og Tjavse, men så opdager han noget. Der hænger flere små sedler overalt på møllen. Alf hejses op og ned, indtil alle sedlerne er samlet. “Hejs mig så op igen,” kommanderer Alf.
“Vent!” siger Flora. “I mangler dén.” Flora peger op på toppen af møllen, hvor der stadig sidder en seddel og flagrer i vinden.
”Åh, den havde vi nær glemt,” siger Alf. “Den kan vi umuligt få fat i.”
”Jeg har måske en idé,” siger Tjavse.
Inde i møllehuset går de op ad en trappe, der har så mange trin, at Alf bliver helt forpustet. ”Nu er vi på toppen af møllen,” forklarer Tjavse. ”Herfra burde vi kunne få fat i den sidste seddel.”
Han åbner vinduet og peger ud på en bjælke, der fører ud til møllen. Ganske rigtigt hænger sedlen lige dér. Det kræver bare, at nogen kravler ud på bjælken for at nå den.

FORLAGET PINGO

”Jeg skal nok gøre det,” siger Alf og træder tættere på. Men da han mærker den kolde vind ramme ham i ansigtet, kommer han til at kigge ned, præcis som Snebær har forbudt ham at gøre.
Det ligner, der er meget langt ned.
Åh nej, ikke højder igen, tænker Alf for sig selv. ”Jeg skal klare det. Jeg skal klare det. Jeg skal klare det,” gentager han for sig selv, lige inden han tager det første skridt og så endnu et. Men bjælken er isglat, så da han tager sit næste skridt, glider han og falder direkte mod jorden.
Flora skriger, og Tjavse rækker forgæves en hjælpende hånd ud mod ham. Men Alf når slet ikke at falde ret langt, før han lander med et ordentligt bump. Han kigger op og ser til sin overraskelse, at bjælken kun er få centimeter over taget. Sneen har gjort det svært at vurdere afstande. Sikke en heldig Alf.
Han strækker sin arm så langt, han kan, og kan lige akkurat få fat i den sidste seddel.
Flora og Tjavse får uden problemer hjulpet Alf op i sikkerhed, og de begynder straks at tælle alle papirstumperne. ”Der er 24,” siger Flora og tæller efter.
Tjavse begynder at folde alle sedlerne ud.

1 K L E S J N D E E U L M N O J S U L E K I A N

”De bogstaver giver da ingen mening,” siger Alf og forsøger at udtale ordet, der mest lyder som en underlig julesmåkage fra et fremmed land. ”Nej, se her,” siger Flora. ”Der står små tal i bunden. Se!” Hun peger og lægger nu hurtigt papirlapperne i den rigtige rækkefølge.

J U L E M A N D E N S J U L E L E K S I K O N 1

”Julemandens Juleleksikon 1. Ved du, hvad det betyder?” spørger Flora og kigger hen på Tjavse. Han nikker med det samme. ”Det er julemandens mest hemmelige bøger. Ingen andre end ham har nogensinde læst dem. Men det kan kun betyde én ting.” Alf er spændt på, hvad Tjavse vil sige. ”Vi skal ind på julemandens kontor,” siger han. ”Men det bliver ikke nemt. For både katten og Mamma Rie holder godt øje med, at ingen trænger ind.”
”Nu kunne vi virkelig godt have brugt den usynlighedstrylledrik,” sukker Flora opgivende.
”HEY, VENNER,” råber Snebær pludselig nedefra. ”VI ER I PROBLEMER. DER KOMMER NOGEN!” Pludselig kan Alf også høre mumlende stemmer, lige idet Snebær kommer løbende op ad trappen.
De gemmer sig alle fire nede i en gammel trækiste, der står på gulvet. De lader låget stå på klem, så de kan holde øje med, hvad der foregår på afstand. Tjavse sagde jo, at ingen brugte vandmøllen om vinteren. Så hvem mon det kan være? I det samme går døren til møllehuset op. ”Tak, fordi vi kunne snakke alene, Gråskæg. Du har ikke set en lille alfepige med langt sort hår, vel?” spørger en stemme, der kun lyder alt for velkendt. Alf læner sig lidt ud over kanten og kigger ned. Inde i møllehuset står den onde tante Melisande, men hun er ikke alene. ”Jo, det har jeg skam,” svarer en lav mand med gråt fuldskæg.

Alf genkender ham hurtigt som den sure nisse, de hjalp op af vandet. ”Jeg bad møgungerne om at smutte, da de fortalte, at de ville redde julen. Og nu har de ovenikøbet brugt alle deres trylledrikke.”
Gråskæg griner hånligt, men Melisande nikker bare. ”Udmærket. Husk, at Kong Mørkefrost regner med os. Så hvis du ser dem pønse på noget, så er det dit ansvar at stoppe dem.”
De går tilbage ud i snestormen, og så snart døren smækker, kravler de fire venner ud af kisten. ”Åh nej,” siger Alf og ryster på hovedet. ”Gråskæg er en forræder blandt nisserne.”
Tjavse ser fuldkommen målrettet ud. ”Jeg vidste, der var noget lusket ved ham. Vi skal nok få ham ned med nakken.”

KAPITEL 10

Da de igen står i køkkenet midt i julemandens værksted, er der i mellemtiden opstået et vildt postyr. ”Hvorfor vil julelysene ikke tænde?” hører de en nisse spørge.
”Julegavemaskinen spytter kun de forkerte gaver ud,” siger en anden.
”Hvor er listerne med alle navnene blevet af?” spørger en tredje.
”Hvem har glemt at putte sukker i småkagerne?” spørger en fjerde.
”Jeg kan ikke finde min nissehue,” siger en femte.
Alf og de andre er ikke i tvivl. Det er alt sammen Gråskægs værk i et forsøg på at ødelægge julen. Og selvom de gerne vil hjælpe dem alle sammen, har de ikke tid. De skal nå frem til julemandens kontor uden at blive opdaget. Tjavse peger på en dør, hvor der hænger en stor rød julesok udenpå. Lige nu virker nisserne til at have travlt med alle deres nyopståede problemer, så der er ingen nisser i køkkenet. Der er dog lige et men. Den store fede kat ligger og sover lige foran døren til kontoret.
”Jeg tror, du vil være fremragende lokkemad,” siger Flora og klapper polarræven på hovedet.
”Jaaah, du kan lokke katten væk. Du skal bare lave noget ravage. Vælte gryden med grød på gulvet eller sådan noget,” foreslår Tjavse og ser for første gang rigtig glad ud.
Snebær virker dog endnu engang ikke helt tilfreds med planen. Snebær ser fra katten, der snorker på gulvet, hen på gryden, der står på komfuret.
”Flora, du bliver nødt til at hjælpe mig, når Mamma Rie kommer tilbage,” siger Snebær.
Og sådan går det til, at Snebær og Flora smutter hen til den store gryde og skubber den direkte ned på gulvet, så der lyder et ordentligt brag. KABOOM.
Katten vågner fra sin lur og kommer luntende hen og træder direkte i den varme grød. I det samme kommer Mamma Rie løbende. ”Nej, min perfekte grød er ødelagt,” hviner hun og ser hurtigt poteaftrykkene på gulvet. ”Fy, fy, fy, slemme kat. Du får selv lov til at hjælpe med at rydde op,” siger hun surt og begynder straks at samle gryden op. Med et dybt suk samler katten grydeskeen op med munden, mens den kigger ondskabsfuldt på Flora og Snebær. Det giver Alf og Tjavse mulighed for at liste sig ind på julemandens kontor.
”Vi skal finde Julemandens Juleleksikon 1,” siger Alf og kigger rundt. Julemandens kontor er fuldt af spændende ting. Gavepapir, et stort verdenskort og et kæmpestort ur, der holder øje med tiden. ”Jeg tror, vi kan bruge det her,” siger Tjavse, som er kravlet op på julemandens skrivebord. ”Det er julemandens dagbog,” fortsætter Tjavse, som kigger ned gennem det store forstørrelsesglas, der ligger placeret på en af siderne. Alf gør det samme og læser, hvad der står: “Kære Alf og Tjavse. Hvis I finder det her, så kig i Julemandens Juleleksikon 1, side 2, linje 4.”

FORLAGET PINGO

Alf vender sig straks om mod den store bogreol.
På en af hylderne står en lang række gamle bøger.
En af dem MÅ være Julemandens Juleleksikon.
"Dér," siger Tjavse og peger på den største bog på hylden.
"Hvad tror du, der står i bogen?" spørger Alf, da de med nød og næppe får den tunge bog ned på gulvet. Tjavse trækker bare på skuldrene og slår op på den rigtige side.
Bogen er mindst dobbelt så stor som Alf, så han bliver nødt til at gå på siderne for at læse, hvad der står. Da Alf står ud for den fjerde linje, begynder han at læse med en lav stemme:

"Vintermonsteret Kong Mørkefrost har levet skjult bag Vinterpaladsets vægge midt i Isdistriktet i mange hundrede år. Men nu drømmer han om at udvide sit kongerige og dermed skabe en endeløs og mørk vinter over hele verden. Kong Mørkefrost er nu stærkere end nogensinde, og kun en helt særlig skabning kan besejre det onde vintermonster. Kun alfer besidder nok lys magi til at overvinde mørket."

Alf hopper ned fra bogen, og Tjavse lukker den i med et smæld.
"Hvad betyder alt det her?" spørger Alf, men den lille nisse svarer slet ikke.
Han er alt for optaget af sine egne tanker. "Hvorfor er jeg på sagen? Jeg er jo bare en lille nisse," mumler Tjavse for sig selv.
"Tjavse, ved du, hvor Isdistriktet ligger?" spørger Alf.
Nissen kigger rundt i rummet, som om han lige skal sikre sig, at ingen andre lytter med.
"Isdistriktet ligger i den fjerneste ende af øen. Dét sted, hvor solen ikke skinner, hvor alting er gråt, og hvor isen er så tyk, at den aldrig smelter," hvisker Tjavse. Alf synes, det sted lyder vældigt uhyggeligt. Det er slet ikke et sted for julemanden.
"Hvordan kommer vi derhen?" spørger Alf og synes, turen til Isdistriktet virker både lang og skræmmende.
I det samme bliver døren åbnet, og ind kommer Flora og Snebær, efterfulgt af Mamma Rie. Alf og Tjavse ved slet ikke, hvad de skal gøre, fordi de netop er blevet opdaget inde på julemandens hemmelige kontor. "Vi har måske fundet én, der vil hjælpe os," siger Flora ivrigt, inden Alf når at åbne munden. "Jeg har længe haft på fornemmelsen, at noget var fuldkommen riv, ruskende ravende galt," siger Mamma Rie, som stadig har sin kagerulle i hånden. Hun kigger rundt et øjeblik, før hun fortsætter. "Jeg kender nogen, der kan hjælpe jer på vej," siger Mamma Rie med et smil. "I skal op på taget, hvor kanen og rensdyrene venter." Alf kan næsten ikke tro det. Får han virkelig lov til at låne julemandens kane?
"Imens tager jeg mig af Gråskæg," siger Mamma Rie og smiler lumsk. Hun har store planer om at gøre livet lidt sværere for den ondskabsfulde nisse. Hun strør peber på hans grød i stedet for kanel, så han hoster og bliver helt rød i hovedet. Hun bytter hans træsko ud med regnbuefarvede tøfler, der laver klovnelyde, hver gang han går, og fylder hans nissehue op med sne, så han får det lige i hovedet, da han tager den på. Hun sørger også for, at Gråskæg får en ekstra vagt i køkkenet. Og alle ved, at man ikke slipper væk fra Mamma Rie, når hun er i det humør.
Det giver de fire venner god tid til at løbe usete hen til skorstenen, hvor de kravler op på taget, hvor julemandens kane venter.
Nu skal de bare lige finde hen til Vinterpaladset i det øde Isdistrikt.

KAPITEL 11

Da de kommer op på taget, er vinden så stærk, at de næsten blæser væk.
"Hvor er Snebær?" spørger Alf og kigger rundt. Der går dog ikke længe, før han hører nogle små bjæf. "Jeg er da lige her, din dumrian," lyder Snebærs stemme.
Det er først, da polarræven ryster sig, at han kan genkende hende igen.
"Du har lige så meget sod i ansigtet, som jeg havde i pelsen," siger hun tørt.
Alf tager sin finger op og tørrer sin kind, og ganske rigtigt er hans fingerspids helt sort.
"Vi har ikke tid til kulsort snak, vi skal finde kanen og rensdyrene," siger Flora og kæmper for at holde sig oprejst.
Et skridt ad gangen bevæger de sig hen over det glatte tag.
De fortsætter, indtil de kan høre nogle prustende lyde. "Den lyd kan jeg genkende," siger Snebær og lunter foran. "Det er lyden af rensdyr."
Og ganske rigtigt står der nu otte store rensdyr lige foran dem, men der er noget, der ikke er, som det skal være.
Rensdyrene lyder bange, og da Alf kigger bedre efter, ser han hvorfor. Deres seler er viklet fuldkommen sammen, så ingen af dem kan bevæge sig. "Vi må få dem fri," siger Tjavse og begynder hurtigt at binde nogle af knuderne op. "Det her er uden tvivl endnu en af Gråskægs onde planer," siger Flora og hjælper til med at få selerne fri.
Da selerne sidder, som de skal, falder rensdyrene hurtigt til ro, og de fire venner kan kravle op i julemandens kane.
"Flyv os til Vinterpaladset," siger Alf og ryster seletøjet. Alf tænker for første gang slet ikke på højderne. Han vil bare gerne frem til julemanden, men rensdyrene bevæger sig ikke.
"Prøv at sige noget andet," siger Tjavse, som sidder med Snebærs hale over sig. Alf nikker og rømmer sig. "Rensdyr, flyv til Isdistriktet." Rensdyrene bevæger sig stadig ikke ud af flækken, i stedet skraber de bare i sneen. "Mon Gråskæg har været på spil igen?" spørger Flora. I et øjeblik føles tanken skræmmende, men så bryder en stemme stilheden.
"Er det mig, I taler om?" spørger en mørk stemme. Gråskæg står lige foran dem med et grumt smil på læberne. "Nu er jeg færdig med jeres dumme julelege. Forlad kanen omgående," befaler Gråskæg. Men de bliver alle sammen siddende, undtagen Tjavse, som rejser sig op. "Hvordan har du kunnet gøre det her mod julemanden?" spørger han og kigger på nissen med et trist udtryk. Gråskæg ånder bare tungt ud, som om han er træt af at blive stillet flere spørgsmål. "Åh, ved du hvad? Nu skal jeg fortælle dig én ting. Jeg har arbejdet for julemanden, længe før du overhovedet blev født, og alligevel udvalgte han dig som agent frem for mig. Jeg har aldrig kunnet lide dig. Du har aldrig passet ind hos os nisser, og du spolerer altid mine planer. Du er en tjavs. Det er, hvad du er," siger Gråskæg og lyder mere rasende end nogensinde.

FORLAGET PINGO

Alf mærker pludselig, hvordan en vrede blusser op inde i ham. ”Du skal ikke tale sådan til min ven,” siger han helt uden at være bange. I det samme breder der sig en varme i hele hans krop, og en kugle af blødt gult lys rammer Gråskæg lige i brystet, så han falder omkuld. Gråskæg forsøger hurtigt at rejse sig op, men i det samme går rensdyrene fuldkommen amok. De stiller sig på bagben, så hele kanen ryster. ”Så gør dog noget ved de forbandede rensdyr!” råber Gråskæg, der stadig spræller nede på jorden.
”Hvad plejer julemanden at gøre for at få kanen til at bevæge sig?” spørger Flora. Igen bliver der stille et øjeblik, men så rækker Tjavse forsigtigt hånden op. ”Han siger bare HO HO HO…” Mere når han ikke at sige, før rensdyrene galoperer hen over taget, så bjælderne klinger. Alf behøver ikke engang at styre. Det er, som om de allerede kender vejen. Inden de når at reagere, løfter kanen sig og flyver frit i luften. Snebær lægger forsigtigt sin pote oven på Alfs hånd, da kanen slingrer fra side til side i vinden. ”LÆNGE LEVE KONG MØRKEFROST,” råber Gråskæg efter dem og løfter hånden i en knyttet næve. ”I besejrer ham aldriiiiiiiig.”
Snart ligner Gråskæg bare en lille prik på værkstedets tag, og rensdyrene fortsætter ud på nattehimlen.
”Hvorfor hader Gråskæg dig egentlig så meget?” spørger Alf på et tidspunkt, da kanen er nået langt op over skyerne. Tjavse tøver, men ser så på Alf. ”Jo, ser du,” mumler han stille. ”Jeg har ikke altid boet hos nisserne, men jeg opsøgte dem, fordi jeg troede, at jeg hørte til hos dem. Faktisk lige indtil jeg mødte dig… og Flora,” fortsætter han. Alf kan ikke lade være med at tænke på de små ting, han også har lagt mærke til. De spidse ører, at de er lige høje, og at han ikke rigtig ligner de andre nisser. ”Tjavse…” siger Alf og kigger på sin ven. ”Betyder det så, at du slet ikke er en nisse alligevel?” Tjavse sender ham et forsigtigt lille smil. ”Ja, måske,” svarer han tøvende. ”Men nisserne vil altid være min familie. De har altid taget sig vældig godt af mig, undtagen den fladpande til Gråskæg.”
Alf kan ikke lade være med at grine.
”Så nu er vi tre alfer og en falk, der er tryllet om til en polarræv, mod Kong Mørkefrost, tante Melisande og Gråskæg,” siger Flora.
”Ja, det ser sådan ud,” siger Alf. ”Så, hvad kan gå galt? Der stod jo i julemandens bog, at kun alfer kan besejre vintermonsteret.”
I det samme begynder rensdyrene at bevæge sig nedad mod jorden. ”Se,” siger Snebær, og Alf kigger ned, næsten helt uden at mærke højdeskræk. ”Det må være indgangen til Isdistriktet.” I tågen toner der ganske rigtigt en høj port frem, bygget af sylespidse istapper. Hele Isdistriktet er omringet af en kæmpestor ismur, næsten som en gigantisk iglo. ”Der er kun én vej ind,” siger Tjavse og stirrer på porten.
”Men den er jo omringet af vagter,” siger Flora og peger på de væsner, der langsomt kommer til syne på jorden. ”Men vi skal derind,” siger Alf. ”Det er vores eneste mulighed for at befri julemanden og få julen tilbage.”

Kanen lander et stykke fra Isdistriktet.
De fire venner går straks i gang med at lægge en plan.

KAPITEL 12

Nu er de fire endelig blevet klar til at forlade kanen og begive sig hen mod indgangen til Isdistriktet. De hopper ned på jorden, men det går hurtigt op for dem, at sneen er alt for dyb til, at de vil kunne bevæge sig rundt. "Vil I hjælpe os med at redde julemanden?" spørger Tjavse rensdyrene, som nikker til ham. Alferne og Snebær fordeler sig på rensdyrene. Snebær sidder sammen med Alf.
Rensdyrene traver hen mod den høje port lavet af istapper, da de pludselig bliver stoppet. "Holdt! Hvem der?" spørger en vagt.
Alf er lige ved at falde ned af sit rensdyr, da han ser, hvem der taler til dem.
En vaskeægte levende snemand med en gulerod som næse, grene som arme og en høj, sort hat på hovedet.
Han har bygget utallige af dem hjemme i sin baghave, men han har aldrig før set en talende snemand.
"Øh," siger Alf, som næsten ikke ved, hvad han skal sige til snemanden med det gule halstørklæde. "Vi har en aftale med selveste Kong Mørkefrost," lyver Snebær uden at tøve.
"Så vis mig jeres adgangsbillet," siger en anden snemand med rødt halstørklæde, som står med et sværd lavet af is. "Den blæste desværre væk i snestormen." Denne gang er det Flora, der snakker, og hun sørger for at smile lidt ekstra til snemændene. "Så sig det hemmelige kodeord," siger en tredje snemand med grønt halstørklæde og en ispistol i hånden. Han virker slet ikke til at lægge mærke til Floras venlighed. De fire venner kigger nu forvirrede på hinanden, for de kender jo slet ikke det hemmelige kodeord.
"Længe leve Kong Mørkefrost," gætter Tjavse, men snemanden ryster bare på hovedet.
"Prøv igen," siger den bare og smiler ondskabsfuldt. "Jeg hader julen," forsøger Flora, men snemanden ryster igen på hovedet. "FORKERT! I får et sidste forsøg, ellers må jeg nægte jer adgang." I det samme får Alf øje på en snemand med blåt halstørklæde og lægger hurtigt brikkerne sammen. "Rød, gul, grøn, blå," skynder Alf sig at sige.

De fire snemænd kigger direkte på Alf.
"Hey, makker, hvordan gjorde du det?! Ingen har nogensinde gættet vores kodeord før," siger snemanden med det gule halstørklæde.
Alf når slet ikke at svare, før snemanden med det blå tager over.
"Hold da op, han er en sej fyr. Vi må hellere give dem adgang med det samme."
Men i det samme kigger snemanden med ispistolen på dem. "Sig mig, I er da ikke de tre alfer, som Kong Mørkefrost har advaret os imod, vel?" spørger snemanden og retter lidt på det grønne halstørklæde.
Alf ryster på hovedet. "Nej, selvfølgelig ikke.
Vi er bare kommet for at besøge jeres konge."

FORLAGET PINGO

Snemanden nikker en enkelt gang.
”Udmærket. Ja, vi er jo ikke dumme. Jeg ville bare lige sikre mig.”
I det samme trykker han på en knap, så den store port glider op. ”Hils kongen, og sig, at vi gerne vil have endnu mere sne.”
Forsigtigt giver Alf signal til sit rensdyr om at fortsætte. Det begynder straks at gå igennem porten, mens de andre rensdyr følger efter.
”De lignede nu ellers ret meget alfer,” kan Alf høre en af snemændene sige. ”Men kongen sagde kun noget om en falk, ikke en polarræv,” svarer en af de andre snemænd.
Snemændenes stemmer forsvinder, da den store port lukker i. ”Du gjorde det, Alf. Du gjorde det,” jubler Flora, som i det samme kigger sig omkring. Alf følger hendes blik og ser til sin store overraskelse, at alt i Isdistriktet virkelig er lavet af is. Husene er bygget af is. Vejene er bygget af is. Lygtepælene er bygget af is. Selv isblomster står i krukker af is. Der er is alle vegne.
”Jeg fryser,” siger Tjavse. Hans stemme er så lav, at det næsten lyder som en hvisken. Hans læber er blå, og han ryster over hele kroppen. Snebær hopper over til ham i håbet om at kunne varme ham op med sin hale, men lige lidt hjælper det. Tjavse bliver bare mere og mere bleg i ansigtet. ”Mon det er Kong Mørkefrosts onde magi, der svækker Tjavse?” spørger Alf og ser bekymret på sin ven. ”Jeg ved det ikke, men vi må i hvert fald skynde os,” siger Flora. ”Hvor mon Vinterpaladset ligger?”
Snebær peger ud i horisonten med sin pote. ”Lige dér!”
Langt væk kan Alf se den største bygning, han nogensinde har set i hele sit liv. Et kæmpestort slot bygget af is med 12 høje tårne, der vokser helt op i den mørkegrå himmel. Han er ikke i tvivl om, at det er der, de skal hen.

”STAAANDS,” lyder en stemme bag dem.
Rensdyrene standser, og Alf drejer hovedet for at se, hvem der råber ad dem.
En levende sukkerstok med røde og hvide striber har opdaget dem.
”Jeg kommer fra ispolitiet. Det er aldeles forbudt at ride på rensdyr i Isdistriktet,”
siger den og løfter på sin ispolitikasket. Rensdyrene pruster irriteret, mens Alf kun tænker på at komme væk i en fart.
”Hvis du er en sukkerstok, smager du så af pebermynte?” spørger Flora kækt, og sukkerstokken kan ikke lade være med at le. ”Hahaha. Den var virkelig god. Faktisk har jeg ikke grint i mange år,” mumler sukkerstokken. ”Det føles … rart. Men jeg må desværre stadig give jer en bøde for at transportere jer på noget, der ikke er lavet af is.”
“Men vagterne lod os jo ride ind,” siger Alf undrende.
Sukkerstokken når ikke at svare, for i det samme glider porten op, og et iskoldt vindpust får alle til at holde vejret. En yderst velkendt skikkelse træder indenfor. Selv med frost i skægget og uden sin røde nissehue kan Alf genkende ham. Det er Gråskæg, som er kommet efter dem. ”STOP ALFERNE!” råber han, så snart han får øje på dem. Men Gråskægs afbrydelse er lige akkurat nok til at aflede sukkerstokken, så vennerne kan fortsætte hastigt ind gennem byen. Rensdyrene løber på kryds og tværs, så det er svært for nogen at følge efter dem. Hele tiden hjælper Snebær dem på rette vej ved at pege i retning af Vinterpaladset.
Alf ved, at de har travlt, hvis de skal nå frem til julemanden i tide.

Han er nemlig også begyndt at fryse. Ikke bare som når man har glemt sine vanter på en kold dag. Mere sådan en kulde, der ikke vil forlade kroppen igen, uanset hvor mange trøjer man tager på. Snebær må støtte Tjavse med sin krop, for han kan ikke længere sidde op selv.
Alf ved, at det kun er et spørgsmål om kort tid, før ingen af dem vil være i stand til at kæmpe mod Kong Mørkefrost.

Da de langt om længe står foran indgangen til Vinterpaladset, ved Alf, at tiden er inde. Mørket ligger tungt over Isdistriktet, og kulden er gennemtrængende.
I det sekund mærker Alf noget i sin krop, han aldrig før har mærket.
Det er, som om noget bliver suget ud af ham. Det må være hans lyse magi. Det eneste, der kan stoppe Kong Mørkefrost fra at overtage verden med sin evige vinter.

KAPITEL 13

De står nu foran indgangen til Vinterpaladset og er klar til at liste sig indenfor.
Alf ved, at Gråskæg og sukkerstokpolitiet må være lige i hælene på dem, så de skynder sig indenfor.
”Hvordan virker vores lyse magi egentlig?” hvisker Flora, da de med hjælp fra rensdyrene får hevet den tunge dør op.
”Jeg aner det ikke,” svarer Alf og trækker på skuldrene. ”Vi må vel bare se, hvad der sker.”

Tjavse holder godt fast i Snebærs pels for ikke at vælte, fordi han ryster så meget.
Alf må også holde Flora i hånden for ikke at glide på gulvet, der føles som en skøjtebane.
De fortsætter fremad, men Vinterpaladset er uendeligt stort, og det er svært at finde rundt, fordi alt ligner hinanden. Alf havde forestillet sig, at der ville være mange herinde, men alt virker fuldkommen stille og forladt. Lidt for stille faktisk.
”Hvor vil et stort vintermonster holde nogen til fange?” spørger Flora, så hendes ånde bliver synlig. ”Enten i tårnværelset eller kælderen,” svarer Snebær, mens hun kigger sig omkring i rummet, hvor der står en sofa, en lampe og et bord, selvfølgelig alt sammen i is. Alle nikker undtagen Tjavse, som rystende holder en hånd op til sit ene øre.
”Shhh … prøv … at … høre.”
Alf spidser sine ører. Først er alt musestille, men så hører han pludselig en lyd. En lyd af en hale, der glider hen over gulvet.
”Tante Melisande,” gisper Flora. Men ingen når at gøre mere, før den behårede troldkvinde står foran dem.
”Flora, Flora, Flora … Jeg vidste, at I ville være dumme nok til at komme,” siger Melisande. Hele hendes ansigt er rødt efter at være blevet skubbet i gryden, så nu ser hun bare endnu mere fæl ud. ”Enten forlader I stedet omgående, eller også bliver jeg desværre nødt til at tage jer til fange,” fortsætter hun og gnider hænderne sammen.
Alle står fuldkommen som forstenede, som var de pludselig statuer hugget i is.
Så træder Flora frem. ”NEJ …” Hun sætter hænderne i siden og kigger direkte på sin tante. ”NEJ, vi forlader ikke Isdistriktet, før I sætter julemanden fri.”
Melisande begynder at grine. Hun griner så højt, at det runger i hele Vinterpaladset.
”Lille dumme Flora, det kommer aldrig til at ske. Kong Mørkefrost er så tæt på at have hevet al jul ud af julemanden, og så vil det aldrig mere blive jul. Nu følger I med mig ned i fangehullet,” siger Melisande og griber ud efter Flora.
”NEJ!” Flora træder foran sine venner. Hun ryster, men denne gang vil hun ikke flygte fra sin tante.

En varme breder sig helt ud i hendes fingerspidser. Hun løfter hænderne, og en kugle af lilla lys rammer Melisande, så hun falder omkuld med et skrig.
Melisande tager sig til hovedet og ser mægtig bange ud.

”Fortæl os så, hvor julemanden er,” siger Flora og stirrer direkte på sin tante, på en måde, hun aldrig før har gjort.
”Øh … Åh … Han er i det lille værksted bag paladset, men bare så I ved det: Det er nok allerede for sent.”
Hun sætter sig op og ser ikke længere lige så ond ud, men vennerne har ikke tid. De løber så hurtigt, de kan, ud af Vinterpaladset og om på den anden side, hvor de finder et lille hus bygget i is. ”Det må være her,” siger Alf og tager en dyb indånding. Han ved nemlig, at hvis det er her, julemanden befinder sig, så er Kong Mørkefrost her også. Da alle alferne allerede har mistet meget energi, må Snebær skubbe døren op.
Indenfor er der endnu koldere end udenfor, så det føles som at være inde i en fryser. Alf hører straks nogle klagende lyde. Og der sidder han midt på gulvet … Selveste julemanden. Med sit lange hvide skæg, små runde briller, rød hue og sin lange røde kåbe med hvid pelskant. Men han ligner slet ikke den glade og finurlige mand, Alf havde forestillet sig. Julemanden smiler slet ikke, hans hud er bleg, og hans øjne er næsten lukkede. Julemanden ser meget svag og afkræftet ud.
”Tjavse … Alf. I fandt mig,” hvisker han og rækker langsomt sin hånd frem.
Men mere når julemanden ikke at gøre, før han bliver afbrudt.
”Jeg har ventet på jer,” siger en stemme, der giver Alf gåsehud over hele kroppen. ”Nu skal vi have trukket den sidste rest af jul ud af julemanden, og jeg tænkte, at I måske havde lyst til at se på.”
Døren smækker hårdt i bag dem, og Alf drejer hovedet for at se, hvad der foregår. Han forventer at se et stort og uhyggeligt monster, men i stedet står der en skabning kun lidt højere end ham selv. Kong Mørkefrost ligner næsten en blød snebold, hvis det ikke lige var for hans sylespidse tænder, sorte øjne og skarpe kløer.
Kong Mørkefrost hopper op på bordet, hvor der står en maskine, der peger direkte på julemanden.
”Lad julen forsvinde, og lad den evige vinter begynde!” siger Kong Mørkefrost, idet han trykker på knappen.
”Du kan tro nej,” siger Alf og mærker igen en varme brede sig i hele kroppen. Det gyldne lys stråler ud og rammer vintermonsteret, men Kong Mørkefrost rykker sig ikke ud af flækken.
”Er det alt? Tror du, at en lille smule lys kan stoppe mig efter så mange år i mørket?”
Han griner en hæslig latter, lige indtil Flora rammer ham med sin lilla lyskugle. Alf og Flora skyder igen og igen mod Kong Mørkefrost. De mærker, at deres magi virker - Kong Mørkefrost bliver svagere og svagere, for hver gang de rammer ham. Det er bare ikke nok.
I det samme bevæger den svage Tjavse på sig. Han hoster og må sætte sig ned på knæ for at være med til at bekæmpe Kong Mørkefrost. Tjavse samler alle sine sidste kræfter og skaber den største kugle af lys magi, Alf endnu har set.
Alle tre alfer skyder på samme tid hver deres lyse magi direkte mod Kong Mørkefrost og rammer ham direkte i hjertet. Kong Mørkefrost skriger, da et stort lys omslutter ham. Et øjeblik efter ligger kun en lille bunke sne tilbage på bordet, og maskinen går i stå.

I det samme kommer Gråskæg løbende ind ad døren.
”Jeg …” Han må sætte hænderne på lårene, fordi han er så forpustet. ”løb så hurtigt, jeg kunne. Undskyld, Kong Mørkefrost.”
Men det er allerede for sent. Mørkefrost er væk. I stedet får han øjenkontakt med julemanden.
Julemanden rejser sig. Han virker ikke længere svag. Kong Mørkefrosts maskine var styret af hans onde kræfter, og uden Mørkefrost kan maskinen ikke længere suge julen ud af julemanden.

”Jeg er skuffet over dig, Gråskæg. Jeg ville have forfremmet dig, men du har forrådt mig.” Den sure nisse er tydeligvis meget flov over det, han har gjort.

Alf kigger hen mod Tjavse for at fejre sejren over Kong Mørkefrost og den evige vinter, men der er noget galt.
Tjavse ligger bare fuldkommen stille på gulvet.
”Tjavse!” siger Alf og rusker i sin ven.
”Lad os tage ham med hjem til værkstedet,” siger julemanden roligt og løfter forsigtigt Tjavse op i sine hænder. ”Det er den eneste chance, vi har for at redde ham.”

KONG MØRKEFROSTS FORBANDELSE

og jagten på den forsvundne julemand

KAPITEL 14

Efter Kong Mørkefrost er forsvundet, skynder de sig ud af ishytten. Her lægger Alf mærke til noget. Snestormen har lagt sig, så kun små fine snefnug daler ned fra himlen, og det føles ikke længere nær så koldt. "Jeg tror, vi fik stoppet den evige vinter," siger Snebær og logrer stolt med halen. "Se, sukkerstokkens hat er blevet blå," siger Flora. Og ganske rigtigt er isen allerede begyndt at smelte. Nu er politihatten blå, træernes stammer er brune, og ishusene er forvandlet til rigtige huse. Beboerne i Isdistriktet smiler stort, idet julemanden går forbi.
Farverne er endelig kommet tilbage, tænker Alf. Men selvom han burde være glad, så er han det ikke. For Tjavse ligger stadig i julemandens arme uden at røre på sig.

"Er Kong Mørkefrost så væk for altid?" spørger Flora, som igen rider på et af rensdyrene.
Julemanden nikker. "Ja, Kong Mørkefrost er væk takket være jer alfer og jeres lyse magi, men det er aldrig til at sige, om et nyt vintermonster skulle dukke op en dag."
Alf har slet ikke lyst til at tænke på, at der måske er andre vintermonstre derude. Da de nærmer sig isporten, opdager de, at den allerede er smeltet væk. "GLÆDELIG JUL," siger julemanden til snemandsvagterne, som har gang i en vild sneboldkamp nu, hvor de ikke længere skal vogte over porten.
"Glædelig jul," svarer de i kor, inden de hopper videre.

Julemanden og hans rensdyr flyver kanen tilbage til værkstedet, hvor Mamma Rie straks lægger Tjavse til rette foran pejsen på et tykt tæppe af fåreskind og med en dyne over ham. Alf, Flora og Snebær sætter sig ved hans side.

Mamma Rie giver dem varm kakao.
Der går ikke længe, før den lille alf begynder at røre på sig.
"TJAVSE," råber de i kor, men han kigger bare på dem med et træt smil.
"Vandt vi over Kong Mørkefrost?" spørger han og gnider sine hænder mod hinanden for at få varmen.
Alf nikker. "Takket være dig lykkedes det os at redde julen og stoppe den evige vinter."
De fire venner smiler til hinanden, og snart er de alle sammen klar til at hjælpe julemanden, Mamma Rie og alle nisserne med at gøre det sidste klar til juleaften.

På et tidspunkt hiver julemanden noget frem fra lommen. "Jeg fandt denne på gulvet en dag, hvor din tante forsøgte at få mig til at drikke en anden af dine trylledrikke, så jeg tænkte, at du måske gerne ville have denne tilbage?"
Julemanden rækker Flora en gennemsigtig flaske.

FORLAGET PINGO

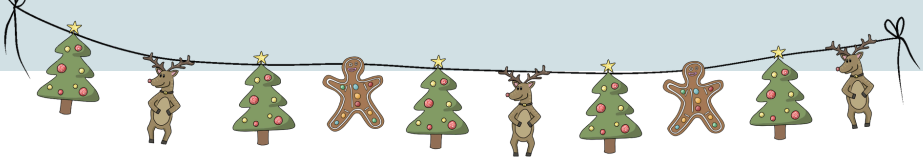

”Åh, tak,” udbryder hun og holder den frem mod Snebær. ”Det er min helt særlige forvandlingstrylledrik, hvor den, der drikker den, selv kan vælge, hvad de vil forvandles til.”
Alf klapper henrykt i hænderne. ”Snebær, så kan du endelig blive falk igen,” siger han og aer hende på hovedet.
Polarræven kigger rundt på alle sine venner og ser pludselig så trist ud. ”Åh, men jeg kunne nu så godt lide at være rensdyr.”
Julemanden bryder ud i latter, mens han klapper sig på maven. ”Ho-Ho-Ho. Jeg kunne sørme godt bruge et rensdyr til at lede min flok,” siger han med et kæmpestort smil.
”Men julemand, jeg kan jo slet ikke flyve,” siger Snebær og vender blikket ud ad vinduet. Næsten som om hun drømmer sig op på nattehimlen.
”Bare rolig, det fikser jeg,” svarer julemanden og klør sig i skægget.
Flora rækker forsigtigt Snebær flasken, og Alf nikker til sin dyreven.
”VENT!” siger Flora, og Snebær stopper op.
”Fordi det er en særlig trylledrik, betyder det også, at der ikke findes nogen modgift. Altså, det vil sige, at du vil være rensdyr for evigt.” Snebær tænker sig om et øjeblik, men bider så alligevel låget af flasken og drikker indholdet. ”Jeg vil gerne være julemandens rensdyr,” siger hun, og et øjeblik efter står der et stort rensdyr inde i værkstedet, hvilket får julemanden til at le. Snebær bøjer sit hoved ned til Alf.
”Vi vil altid være venner,” mumler hun og slikker ham på kinden.
”Nu ved du endelig, hvor du hører til,” siger Alf og kysser hende blidt på kinden.

Da Snebær er kommet ud i stalden til de andre rensdyr, står Alf og tripper med fødderne. Det hele er slut, og julen er reddet. Der er ikke mere at gøre her.
”Nå, men jeg skal da også til at vende hjemad igen,” siger Alf trist, fordi han egentlig slet ikke har lyst til at forlade alle sine nye venner.
”I skal da holde jul med os,” siger Tjavse og kigger på Mamma Rie. Alf og Flora kigger på hinanden med store smil. ”Det vil vi mægtig gerne,” jubler de i kor og klapper i hænderne, inden de tre alfer begynder at danse rundt i ring.
”Nu er det endelig jul,” synger Alf.
Julemanden smiler stort til ham.
For julen var aldrig blevet reddet, hvis det ikke havde været for den modige alf, der havde kastet sig ud i endnu et stort eventyr.

Og sådan gik det altså til, at de tre alfer holdt en fantastisk jul sammen med alle nisserne på julemandens værksted, mens Snebær fløj rundt sammen med julemanden og delte gaver ud til alle verdens børn. Mamma Rie havde lavet så meget lækker grød, at de til sidst ikke kunne klemme en bid mere ned. Selv katten blev så mæt, at den sov resten af aftenen. Alferne og nisserne dansede om juletræet, som var pyntet fint med julehjerter, kræmmerhuse, små nissehuer og en flettet stjerne på toppen.

Ja, og så tænker I jo nok, hvad der skete med den gamle, sure nisse Gråskæg og troldkvinden tante Melisande, efter Kong Mørkefrost forsvandt. Gråskæg rejste med julemanden og de andre tilbage til værkstedet, hvor julemanden hvert eneste år satte Gråskæg til at tælle alle de kulstykker, der skulle uddeles til alle de uartige børn.

Og Melisande har ingen set siden den dag, hvor Flora ramte hende med sin lyse magi. Nogle siger, at hun flygtede ud i skoven, da foråret begyndte. Så hvem ved, måske er hun nu blevet en munter lille skovtrold.

Alf og Flora flyttede sammen til Alfely, hvor de ofte fik besøg af Tjavse, som stadig arbejdede som julemandens agent.
Sammen står de tre alfer stadig klar til at beskytte julen og julemanden, hvis et nyt vintermonster skulle dukke op og bringe julen i fare.

Ho Ho Ho

og rigtig Idegælgi ujl

